

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 59/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a ústav na výkon väzby, Gucmanova 670/19, Leopoldov, zastúpeného Palkovič advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 20, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/98/2025 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. januára 2026 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 110T/24/2024 z 9. júna 2025 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 a 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že (i) pri zneužití škodlivého užívania drog poškodenou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodená“), ktoré u nej sám vyvolal, ako aj z dôvodu ich predchádzajúceho partnerského vzťahu, citovej závislosti poškodenej na ňom a s tým spojeného očakávania menšieho odporu zlákál poškodenú najneskôr v období leta 2023 na presne nezistené miesto do mesta Trnava, na ktorom jej založil profil na internetovej stránke, prostredníctvom ktorého dohadoval s inými mužmi

poskytovanie sexuálnych služieb poškodenou, a (ii) následne poškodenú v období od leta 2023 do februára 2024 prostredníctvom internetu predával na poskytovanie sexuálnych služieb, a to tak, že jej poskytoval psychotropnú látku a vyvíjal na ňu psychický a fyzický nátlak, v dôsledku čoho poškodená poskytovala sexuálne praktiky za okolností špecifikovaných v rozsudku okresného súdu, pričom finančné prostriedky (protihodnotu) za poskytnuté sexuálne služby si ponechával, a teda (iii) použitím násilia, hrozby násilia, zneužitím svojho postavenia a zneužitia inak zraniteľného postavenia zlákal a prepravil iného, hoci aj s jeho súhlasom, na účel prostitúcie a inej formy sexuálneho vykorisťovania a spáchal čin závažnejšími spôsobmi konania – po dlhší čas, ako aj surovým a trýznivým spôsobom. Za to bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, a ochranný dohľad vo výmere 3 roky. Okresný súd zároveň sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť poškodenej škodu 3 146 eur a so zvyškom nároku na náhradu škody poškodenú odkázal na civilný proces. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením s poukazom na § 319 Trestného poriadku zamietnuté.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ nesúhlasí so spôsobom vyrovnania sa s odvolacími námietkami zo strany krajského súdu. Záver okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľ poškodenej po jej ošetrení v nemocnici 17. februára 2024 zohnal ďalšieho zákazníka na účel poskytovania sexuálnych služieb, nemá dôkaznú oporu. Krajský súd na túto odvolaciu námietku vôbec nereagoval. Ani názor okresného súdu o tom, že poškodená v novembri 2023 pricestovala za sťažovateľom do Hlohovca a stretla sa so svedkom [REDAKOVANÉ], nie je správny. Poškodená sa v tom čase zdržiavala v Košiciach. S touto, pôvodne odvolacou námietkou, sa krajský súd podľa sťažovateľa vyrovnal veľmi „svojsky“, v dôsledku čoho sú jeho závery arbitrárne. Neobstojí ani názor okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľ na páchanie žalovaného skutku zneužil škodlivé užívanie drog poškodenou, ktoré u nej vyvolal. Sťažovateľ poukazoval v odvolaní na viaceré nezrovnalosti, ktorým krajský súd v napadnutom uznesení vôbec nevenoval pozornosť. Napokon sťažovateľ nesúhlasí so záverom okresného súdu o existencii príčinnej súvislosti medzi násilným konaním sťažovateľa voči poškodenej, ktoré okresný súd kvalifikoval ako surové a trýznivé, a poskytovaním sexuálnych služieb poškodenou. Krajský súd sa tejto námietke venoval len v tom smere, prečo toto fyzické násilie možno považovať za vykonané surovým a trýznivým spôsobom, avšak nevenoval sa jeho súvislosti so stíhanou trestnou činnosťou.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde)

a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Rozhodovanie ústavného súdu o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založené na princípe subsidiarity, ktorého zmysel a účel spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, respektíve protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť splnená pred podaním ústavnej sťažnosti, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi poskytuje na ochranu jeho práv (m. m. napr. III. ÚS 303/2020, IV. ÚS 143/2023, IV. ÚS 502/2023).

6. Kompetencia ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, respektíve už nie je možná náprava iným spôsobom. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až pri nefunkčnosti ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. napr. IV. ÚS 502/2023).

7. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, respektíve, ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (m. m. napr. IV. ÚS 502/2023).

8. Ústavný súd nemohol v intenciách sťažnostnej argumentácie prehliadnúť, že sťažovateľ, hoci svoje výhrady na prvý pohľad prezentuje prostredníctvom požiadavky smerujúcej k opätovnému preskúmaniu skutkového stavu a hodnotenia dôkazov, v skutočnosti sleduje diametrálne odlišný cieľ. **Z obsahu ústavnej sťažnosti totiž vyplýva, že jadrom namietanej protiústavnosti má byť deficit v odôvodnení záverov napadnutého uznesenia. Sťažovateľ krajskému súdu vo výsledku vyčíta, že svoje závery odôvodnil selektívne a „svojsky“, teda nedostatočne podrobne a presvedčivo, respektíve namieta absolútne nevyrovnanie s relevantnými argumentmi predostretými na odvolanie (bod 3 dôvodov tohto uznesenia).** Podľa záverov ústavného súdu však platí, že dovolanie môže smerovať aj proti odôvodneniu rozhodnutia z hľadiska reflexie požiadaviek na odôvodnenie zodpovedajúce kritériám spravodlivého procesu (vo vzťahu k všetkým okolnostiam podstatným pre rozhodnutie), ktorého súčasťou je právo na obhajobu [dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku totiž nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť

obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku; porov. IV. ÚS 546/2020 – publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 18/2021, v obsahovej nadväznosti m. m. napr. I. ÚS 343/2022, II. ÚS 411/2021, IV. ÚS 463/2021, IV. ÚS 491/2021, IV. ÚS 510/2021, IV. ÚS 555/2021, IV. ÚS 15/2023, IV. ÚS 355/2023, IV. ÚS 502/2023). Na citovanú judikatúru účinne reflektuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý práve v línii k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku napríklad v uznesení sp. zn. 1 TdoV 13/2021 z 24. januára 2023 konštatoval, že „... ostatná rozhodovacia prax pod tento dovolací dôvod zaraďuje aj nedostatky v odôvodnení súdneho rozhodnutia (k tomu pozri bližšie uznesenie ústavného súdu z 9. júna 2022, sp. zn. I. ÚS 343/2022, ako aj ním odkazované rozhodnutia v bodoch 12. až 14.)...“. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ide práve o nedostatky namietané sťažovateľom, teda či krajský súd formuloval náležité odpovede vo vzťahu k okolnostiam podstatným pre rozhodnutie o vine sťažovateľa.

9. Ďalej sťažovateľ spochybňuje kauzálny vzťah medzi jeho násilným konaním voči poškodenej, ktoré okresný súd posúdil ako surové a trýznivé, a následným poskytovaním sexuálnych služieb zo strany poškodenej. Neuniklo však pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ obsahovo obdobnú námietku predostrel aj na s. 12 až s. 14 odvolania tvoriaceho prílohu ústavnej sťažnosti ako námietku nenaplnenia kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 3 Trestného zákona. Inými slovami, sťažovateľ nesúhlasí s právnym posúdením zisteného skutku ako trestného činu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 3 písm. f) Trestného zákona spáchaného závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona, teda surovým alebo trýznivým spôsobom. Avizovaná námietka však môže zakladať (nie bez ďalšieho preukazovať, pozn.) dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v tom smere, že záver o vine sťažovateľa môže byť založený práve na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. S ohľadom na princíp subsidiarity preto ústavný súd nemá právomoc zaoberať sa ani touto sťažnostnou argumentáciou.

10. Ústavný súd zhrňuje, že podstata sťažnostných línii tkvie v deficite odôvodnenia napadnutého uznesenia a v tvrdení o nenaplnení kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu obchodovania s ľuďmi, čo podľa sťažovateľovho názoru neodstránil ani krajský súd na odvolanie. Z uvádzaných dôvodov však sťažovateľ mohol proti napadnutému uzneseniu podať dovolanie opreté o dôvody objektivizované v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Ústavný súd v procese prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dopytom na okresnom súde z 22. januára 2026 zistil, že sťažovateľ dovolanie nepodal. Lehota na podanie dovolania v prospech obvineného je však tri roky od doručenia rozhodnutia obvinenému (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), čo nevyklučuje, aby sťažovateľ túto možnosť trestno-procesnej obrany proti napadnutému uzneseniu ešte využil.

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu